

Arrest

nr. 243 367 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 september 2020.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).”

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad in zijn arrest nr. X van 14 januari 2020 dat, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters verklaringen inzake haar vluchtmotieven, gelet op de verschillende leemten, incoherenties en onaannemelijkheden en het gebrek aan afdoende bewijs.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich in het kader van haar volgend verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet. Zo stelt zij voor het huiselijke geweld, de problemen met de familieleden van A. en het drugsnetwerk waartoe haar partner behoort, geen of onvoldoende beroep te kunnen op de in Albanese autoriteiten. Zij verwijst verder opnieuw naar haar medische toestand.

Ter ondersteuning van haar volgend verzoek legt verzoekster een attest neer van de instelling 'Vrouw tot Vrouw' van 20 januari 2020, het medisch dossier van verzoekster in het opvangcentrum te Wingene en een medisch getuigschrift waar wordt aangegeven dat verzoekster aan posttraumatische stress leidt.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013,

noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen en haar nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. De commissaris-generaal stelt vast dat er verzoekster geen beroepsmogelijkheden meer resten gezien zij geen cassatieberoep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van haar eerste verzoek. De beoordeling van haar verzoek staat aldus vast, tenzij er sprake is van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, quod non in casu.

Met betrekking tot het attest van de instelling 'Vrouw tot Vrouw' wordt vastgesteld dat dit attest vermeldt dat verzoekster zich op 30 april 2018 in de instelling aanmeldde en daar vier dagen verbleef, hoewel verzoekster eerder heeft verklaard in een vrouwenopvangcentrum te verblijven van 23 juli 2018 tot 10 augustus 2018. Hoe dan ook is dit document niet van aard om de vaststelling in het eerste verzoek, namelijk dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de beschikbare beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst, in een nieuw daglicht te stellen. Uit dit attest blijkt echter dat de Albanese autoriteiten wel hebben opgetreden, nu zij heeft verklaard dat haar echtgenoot reeds in de gevangenis heeft gezeten, en had zij op deze manier toegang tot de Albanese (geestelijke) gezondheidszorg. De commissaris-generaal stelt dan ook vast dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Wat betreft de motieven betreffende de medische stukken die verzoekster bij haar volgend verzoek heeft voorgelegd, stelt de Raad vast dat deze door verzoekster op geen enkele manier worden besproken in haar verzoekschrift, en de motieven hieromtrent aldus niet worden betwist.

4.3. In een eerste middel stelt verzoekster dat de mishandelingen door haar echtgenoot niet worden betwist, en dat zij van mening is dat de autoriteiten haar de nodige bescherming niet kunnen bieden. Zij stelt vast tot de sociale groep van "Albanese vrouwen" te horen, die als kwetsbaar moet worden beschouwd.

Verzoekster gaat hier echter op geen enkele manier in op de voorgaande motieven, namelijk dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij geen of onvoldoende beroep kan doen op de Albanese autoriteiten.

4.4. In een tweede middel gaat verzoekster in op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Zij verwijst naar een verslag van het UK Home Office waaruit zou blijken dat, ondanks de genomen maatregelen om de politieke autoriteiten te professionaliseren en doeltreffender te maken, het niet ongebruikelijk is dat agenten slachtoffers van huiselijk geweld ertoe aanzetten terug te keren naar hun agressor. Zij verwijst hierbij ook naar enkele andere voorbeelden van huiselijk geweld in Albanië. Zij verwijst verder naar andere verslagen die stellen dat er nog steeds veel sprake is van corruptie en er veel tekortkomingen zijn m.b.t. de toegang tot de rechter. Zij stelt dat de Raad van State Albanië meermaals van de lijst van veilige landen heeft geschrapt omdat de veiligheid van de burgers niet meer kon worden gewaarborgd. Verder verwijst zij naar arresten van de Raad waarin wordt gesteld dat er geen toegang is tot een doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming in het kader van een vendetta of huiselijk geweld, waarbij het ook om gelijkaardige feiten gaat, of waar werd vastgesteld dat een agent een aanzienlijk netwerk van invloed had. Verzoekster verwijst nog naar recente persartikels waarin wordt verwezen naar de inefficiëntie van de nationale bescherming in Albanië. Zij besluit dat het niet ongebruikelijk is dat een slachtoffer als zichzelf geen hulp zoekt.

De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele manier ingaat op het motief van de commissaris-generaal dat de beoordeling van verzoeksters verzoek vaststaat, tenzij er sprake is van een nieuw element, en is gebleken dat de bijgevoegde stukken, 2 medische documenten en een attest van een opvangcentrum, geen elementen zijn die de reeds gedane vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Bijgevolg beperkt verzoeker zich tot een loutere herhaling van haar betoog, nu reeds in het arrest 231.211 van 14 januari 2020 werd vastgesteld dat “Verzoekende partij beperkt zich immers slechts tot enkele algemene, niet onderbouwde beweringen als zou zij geen afdoende bescherming kunnen krijgen en er in Albanië veel corruptie heerst, zonder echter concrete en pertinente elementen bij te brengen die vermogen afbreuk te doen aan voormelde concrete vaststellingen. (...) Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te verlenen, waarbij dient te worden beklemtoond dat blijkens de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en neergelegde documenten er o.a. actueel in haar land van herkomst een rechtszaak lopende is tegen haar partner wegens huiselijk geweld.” Het louter herhalen van haar betoog volstaat uiteraard niet.

Waar verzoeker nog verwijst naar recente arresten van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentenwerking niet wordt aanvaardt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Verzoekster betwist niet dat zij nooit stappen heeft ondernomen om de Albanese autoriteiten te contacteren met het oog op bescherming. Zij beperkt zich tot het verwijzen naar de algemene situatie van toegang tot de autoriteiten en de loutere bewering dat zij niet in staat is de autoriteiten in te lichten, wat niet volstaat. Zij kan bezwaarlijk voorhouden dat de autoriteiten haar niet kunnen helpen zonder zelf aan te tonen dat zij dit reeds heeft gedaan. De loutere verwijzingen naar rapporten en arresten omtrent algemene info rond de toegang tot autoriteiten tonen niet aan dat zij persoonlijk niet op bescherming kan rekenen nu zij geen concrete ervaringen of pogingen weergeeft. Hetzelfde kan worden gezegd betreffende de verwijzing naar recente persartikels over gelijkaardige situaties.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat uit het medisch attest blijkt dat zij een belangrijk trauma heeft. Zij meent dat hiermee bij het onderzoek naar en de beoordeling van haar vrees en haar verklaringen rekening dient gehouden te worden. De verzoekende partij vervolgt dat huiselijk geweld in Albanië een enorm probleem is waar meer dan 50% van de vrouwen het slachtoffer van worden waardoor ook in haar dossier het voordeel van de twijfel dient te spelen. Zij wijst verder op haar kwetsbaarheid en op het arrest met nummer 215 009 waarin naar haar mening rekening wordt gehouden met de problematiek van huiselijk geweld in Albanië. Zij stelt dat zij de beschermingsmogelijkheden niet heeft uitgeput aangezien er geen effectieve bescherming is in Albanië. Tot slot wijst de verzoekende partij erop dat er enkel tijdelijke bescherming is zonder enige waarborg en dat haar echtgenoot bovendien zwaar drugsverslaafd is wat het probleem alleen maar erger maakt.

4.1. Wat het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting betreft dat uit het medisch attest blijkt dat zij een belangrijk trauma heeft en meent dat hiermee bij het onderzoek naar en de beoordeling van haar vrees en haar verklaringen rekening moet gehouden worden, wijst de Raad op volgende grond van voormelde beschikking: *“Wat betreft de motieven betreffende de medische stukken die verzoekster bij haar volgend verzoek heeft voorgelegd, stelt de Raad vast dat deze door verzoekster op geen enkele manier worden besproken in haar verzoekschrift, en de motieven hieromtrent aldus niet worden betwist.”* Verzoekende partij betwist dit niet ter terechtzitting. Er dient dan ook vooreerst te worden benadrukt dat het verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren en dat het betoog ter terechtzitting dit evenmin vermag te doen. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met haar betoog hoe dan ook voorbijgaat aan volgende draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing:

“Betreffende de twee overige documenten – met name uw medische historiek van het opvangcentrum in Wingene en een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin E. R., van wie uit de door u neergelegde documenten in het kader van uw eerste verzoek blijkt dat zij verbonden is aan een organisatie die psychotherapie verleent, aangeeft dat u aan een posttraumatische stressstoornis lijdt - , die u neerlegde ter ondersteuning van uw mentale problemen (verklaring volgend verzoek, vraag 16), dient vastgesteld te worden dat deze documenten bewijskracht missen om uw psychische toestand op een gedegen manier in kaart te brengen. Uit de historiek van uw medisch dossier in het opvangcentrum van Wingene blijkt slechts met welke klachten u zich tot de centrumarts richtte, welke medicatie u kreeg, dat er afspraken gemaakt werden bij een psycholoog en dat uw psychologische begeleiding uiteindelijk ook verlengd werd. Aangaande het medisch getuigschrift bestemd voor de dienst ‘Humanitaire regularisaties’ van de DVZ, waarin E. R. op 8 februari 2020 onder het luik diagnose gewag maakt van een posttraumatische stressstoornis, panische angsten en een hyperarousal toestand, dient vastgesteld dat op geen enkele wijze toegelicht wordt op welke manier deze diagnose werd gesteld. Ofschoon er bovendien uitdrukkelijk gesteld werd om elke pathologie te staven met bijkomende stukken, legde u geen aanvullende documenten neer die de diagnose kunnen onderbouwen. Hoe dan ook blijkt uit beide attesten geenszins op welke wijze uw psychologische problematiek u zou verhinderen om, in geval van een terugkeer naar Albanië, beroep te kunnen doen op de hulp en/of bescherming van uw nationale autoriteiten, hetgeen u overigens zelf ook niet verduidelijkte (Verklaring volgende verzoek, vragen 12 en 16).

Volledigheidshalve kan er nog gewezen worden op het feit dat u voor de beoordeling van medische elementen u haalde immers aan dat u hartproblemen heeft (Verklaring volgend verzoek, vraag 12) en uit uw medische historiek van het opvangcentrum blijkt dat u gynaecologische problemen ondervindt - een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.” (eigen onderlijning)

Er blijkt dan ook dat wel degelijk een deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar en rekening werd gehouden met voormelde elementen, doch dat deze niet van aard zijn een ander licht te werpen op de appreciatie van de commissaris-generaal inzake de nationale beschermingsmogelijkheden in Albanië. Eveneens worden de redenen hiervoor afdoende uiteengezet. Het algemeen betoog van de verzoekende partij waarin zij louter stelt dat uit het medisch attest blijkt dat zij een belangrijk trauma heeft, kan geen afbreuk doen aan voormelde motieven. De verzoekende partij brengt geen daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

4.2. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat huiselijk geweld in Albanië een enorm probleem is waar meer dan 50% van de vrouwen het slachtoffer van worden en verwijst naar haar kwetsbaarheid, voert zij slechts een algemeen betoog waarmee zij geen afbreuk doet aan de draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing en voormelde beschikking. In de bestreden beslissing wordt immers op pertinente wijze benadrukt dat het eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal afgesloten werd “met een weigeringsbeslissing omdat u niet aannemelijk maakte dat u voor de door u aangehaalde problemen - in casu het huiselijk geweld waarvan u slachtoffer werd, de problemen met de familieleden van A. en uw problemen met het maffia/drugsnetwerk waartoe uw partner behoort en waarvan leden u (en uw broer en zus) viseren om de door uw partner aangegane schuld te vereffenen - geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.” (eigen onderlijning). In voormelde beschikking wordt gesteld: “De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele manier ingaat op het motief van de commissaris-generaal dat de beoordeling van verzoeksters verzoek vaststaat, tenzij er sprake is van een nieuw element, en is gebleken dat de bijgevoegde stukken, 2 medische documenten en een attest van een opvangcentrum, geen elementen zijn die de reeds gedane vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Bijgevolg beperkt verzoeker zich tot een loutere herhaling van haar betoog, nu reeds in het arrest 231.211 van 14 januari 2020 werd vastgesteld dat “Verzoekende partij beperkt zich immers slechts tot enkele algemene, niet onderbouwde beweringen als zou zij geen afdoende bescherming kunnen krijgen en er in Albanië veel corruptie heerst, zonder echter concrete en pertinente elementen bij te brengen die vermogen afbreuk te doen aan voormelde concrete vaststellingen. (...)Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te verlenen, waarbij dient te worden beklemtoond dat blijkens de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en neergelegde documenten er o.a. actueel in haar land van herkomst een rechtszaak lopende is tegen haar partner wegens huiselijk geweld.”. Het louter herhalen van haar betoog volstaat uiteraard niet.” (eigen onderlijning)

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* niet het geval is. De verzoekende partij kan met haar algemeen betoog geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat zij niet aantoonde dat zij alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te verlenen. Uit de bestreden beslissing en voormelde beschikking blijkt dat het herhalende en algemene betoog over het gebrek aan effectieve bescherming niet berust op meerdere ernstige persoonlijke pogingen van de verzoekende partij om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen en dat zij geen overtuigende feiten of elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of de bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en de voornoemde beschikking waarbij eveneens rekening wordt gehouden met de verzoekende partij thans herhaalde elementen zoals de drugproblematiek en gemotiveerd standpunt wordt ingenomen. Dat de verzoekende partij haar nalaten tracht te verschonen door te stellen dat zij de beschermingsmogelijkheden niet heeft uitgeput aangezien er geen effectieve bescherming is in Albanië, is weinig ernstig. Zij kan haar gebrek aan handelen niet afwentelen op een hypothetisch gebrek bij de autoriteiten. Indien de verzoekende partij de autoriteiten niet op de hoogte brengt van de ten aanzien van haar gepleegde feiten of bedreigingen, kunnen ze uiteraard ook niet optreden. Ook volgende grond van voormelde beschikking blijft derhalve pertinent en staande: “Zij beperkt zich tot het verwijzen naar de algemene situatie van toegang tot de autoriteiten en de loutere bewering dat zij niet in staat is de autoriteiten in te lichten, wat niet volstaat. Zij kan bezwaarlijk voorhouden dat de autoriteiten haar niet kunnen helpen zonder zelf aan te tonen dat zij dit reeds heeft gedaan.”

De verzoekende partij neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel. Het algemene betoog in het verzoekschrift dat effectieve bescherming zou ontbreken en er enkel tijdelijke bescherming is zonder enige waarborg, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Hierbij weze het opgemerkt dat de verzoekende partij bovendien het stilzwijgen bewaart over de volgende klemtoon die in het arrest van de Raad met nummer X van 14 januari 2020 wordt gelegd en waarnaar in voormelde beschikking wordt verwezen: “dat blijkens de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en neergelegde documenten er o.a. actueel in haar land van herkomst een rechtszaak lopende is tegen haar partner wegens huiselijk geweld.” De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij geen toegang had tot en geen beroep kon doen op de Albanese autoriteiten, en dat deze niet zouden optreden. De Raad voegt nog toe dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Ook waar de verzoekende partij ter terechtzitting wederom verwijst naar het arrest met nummer X waarbij zij aangeeft dat hierin rekening wordt gehouden met de problematiek van huiselijk geweld in Albanië, dient te worden vastgesteld dat zij dit element eveneens reeds in haar verzoekschrift heeft aangehaald en genoegzaam naar de gronden van voormelde beschikking kan worden verwezen waar wordt gesteld: *“Waar verzoeker nog verwijst naar recente arresten van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentenwerking niet wordt aanvaardt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Verzoekster betwist niet dat zij nooit stappen heeft ondernomen om de Albanese autoriteiten te contacteren met het oog op bescherming. Zij beperkt zich tot het verwijzen naar de algemene situatie van toegang tot de autoriteiten en de loutere bewering dat zij niet in staat is de autoriteiten in te lichten, wat niet volstaat. Zij kan bezwaarlijk voorhouden dat de autoriteiten haar niet kunnen helpen zonder zelf aan te tonen dat zij dit reeds heeft gedaan. De loutere verwijzingen naar rapporten en arresten omtrent algemene info rond de toegang tot autoriteiten tonen niet aan dat zij persoonlijk niet op bescherming kan rekenen nu zij geen concrete ervaringen of pogingen weergeeft. Hetzelfde kan worden gezegd betreffende de verwijzing naar recente persartikels over gelijkaardige situaties.”*

Zoals eerder al in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij voert een algemeen betoog omtrent de grootte van het probleem van huiselijk geweld in Albanië waaraan zij het voordeel van de twijfel tracht te koppelen en waarin zij ongefundeerde kritiek uit op het Albanese beschermingssysteem, maar slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen de gronden van voormelde beschikking aan het wankelen te brengen, noch aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die de verzoekende partij voorhoudt te vrezen. De verzoekende partij slaagt er aldus niet in een ander licht te werpen op de (eerder gedane) vaststelling dat zij niet *in concreto* weet aan te tonen en geenszins aannemelijk maakt dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. Door te herhalen, het uiten van algemene kritiek en het toevoegen van algemene elementen brengt de verzoekende partij geen argumenten aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS